

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τών ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὄκ τῶ φράγκα εἰναί τὸ μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—8 ἑκα φράγκα κακ' ἀστὸ χέρι.

Εἰκοτὸν και τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδραῖομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

'Ἐτος χίλια κ' ἑκτὸ κ' ἑξακσίον,
νέα ἔρασι Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

'Ἐκτ' Ἰουλίου κ' εἰκοστή,
φεύγουν Πασσάδες ἑξακοστοί.

Χίλια σαράντα τρία,
χαρὰ κ' ἐλευθερία.

Ὁ Φασουλῆς ἀγάλλεται κ' ἐκεῖνος καὶ στὸ Γιλδίς πηγαίνει χαρομοσύνας.

Φ.—Τι πλάνη τὰς αἰσθήσεώς μου και πάλιν παραφέρει...
ποῖ Μόδοα μὲ παρῆσμε μὲς' στὸ Γιλδίς τὰ μέρη;

Ὁ Φασουλῆς ἐγὼ,
ὅπου γλωσσολογῶ
'στὸς δρόμους τῆς Ἀθῆνας
μαζὶ μὲ τοὺς κηφῆνας.

Ἐγὼ τὸ σκυλαλογοῦ κ' ὁ νέος κυνικός
ὁ Συνταγματικός
μὲς' στὸ Γιλδίς τοὺς κήπους ἀντίως νὰ ρομβέζω
κ' ἰδέαις ὅπως πάντα ψηλαῖς νὰ κατεβάζω.

Μὲς' στὸ Γιλδίς τοὺς κήπους ἐγὼ τὸ συμπαροῦθι,
τοῦ ζῶ χωρὶς τιμὰς...
νάιναι πραγματικότης ἂν ἕνα παραμυθὴ
τῆς μάγου Χαλιμάς.

Ὁ πλάνης ὀπτασία!
τί κόσμος θαυμαστός,
τί κήπους κρεμαστοὺς
μ' ἄνοιγ' ἢ φαντασία.

Τώρα κ' ἐγὼ, ποὺ σ' ἄντρα κλανθῆμαι μικρόβλια,
πιστεύω μεταχλιδάνη,
πῶς τίποτα δὲν εἶναι σ' αὐτὸν τὸν κόσμον δια,
παρὰ οὐκ και πλάνη.

Ὁ μύρα, ποὺ μελοῦν κ' ὄνουν σοὺ ὄνουν χαινοῦς,
και βλέπεις, στυγεροῦ σου Νόμους, Σατόρους, Φαίνους.

Ὁ μύρα τῆς Ἀσίας,
ὁ χαρμηλὸν ἀφώματα,
και πηλοῖς φαντασίας
σὲ φῶτα και σὲ χρώματα.

Πλανῶ τὰ βήματά μου
μὲς' στὸ Γιλδίς τοὺς κήπους
τὰ μέλιστ' ἀναχθῆς.

Δὲν εἶμαι σ' ἀ σωστά μου
και τὸν Σουλτάνου ἱσπούς
ὕμνῳ θυμοειδέας.

Τὸ στήθος μου φουσκώνει μὲ Σύνταγμα γεμάτο,
και σκίπτω τὸν ντουνηὰ
στρωμένους ἀποκότῃ
σὲ μία καστονή.

Βλέπω τρανεὸς φεσάδες
και Στρατηγὸς Πασσάδες
κ' ἐνδοχούς μελαφούς.

Και κρώγω μὲ τὰ μάτια
φαντασικὰ Παλάτια
κ' ἄντρα τῆς Καλυφούς.

Μὲ σφρίγος φαντασίας
βλέπω τῆς Κιρκασίας
πηθῶσαν Ὀδαλίου.

Και λέγω: γὰρ μπουρνεὰ
και προσκαλῶ κοντὰ
τὴν τρυφερὰν παιδίσην.

Κόρη χρυσῶν ἐνείρων
σὲ ροδὰ τοῦρανοῦ
πατὰ σὲν πεταλοῦδα.

Κ' ἔν μῆφ τῶν μῶρον
μοῦρχεται μὲς' στὸν νοῦ
κ' ἢ τοῦ Φαλήρου Σοῦδα.

Ἄς σκίψη κάθε νάνος
κ' ὁ λατρευτὸς Σουλτάνος,
ὅπου τὸν στέφει Νίκη,
παίει στὸ Σελερλήκι.

Προσκύνημα μεγάλο,
προσκύνημα τρανῶ...
τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω
και θὰ τὸν προσκυνῶ.

Τὶ κόσμου χαλασμός
καὶ τὶ παροξυσμός,
τὶ στρέβλιος, τὶ δίνη!..

Ἐμπρός μου σταματᾷ,
τί κάνεις μ' ἔρωτα,
καὶ τὸ δεξι μου δίνει.

Ἄδρατος Καλῆς γίνεται προατὸς
κί εἰς θλους ἐρατός.

Ἄδρατος Καλῆς, ὅπου τὰ πάντα σκέπει,
τὴν λαϊκὴν ἀγάπην πρώτην φορὰν τὴν βλέπει.

Πρώτην φορὰν ἀκούει λαοὺ ζητωκραυγὴν,
κί ἔνθουσιῶν θαυροῦσαι,
καὶ συμπανηγυρίζει
δεσμῶν ἀπαλλαγὴν.

Ἀπὸ χρόνων Ἐραλίτην κί Ὁ σουλτάνος ἀπηλλάγη,
ποῦ κλεισμένο τὸν ἔαστοσε μέρα νύκτα σ' τὸ Σερᾶγι,
καὶ τὸν ἔρωγ ἕνας φρόδος, καὶ τὸν ἔρωγε μὴ λύπη,
καὶ Καμόρας τῆς Ἀδής
δὲν τὸν ἄφηναν ν' ἀκούσῃ τοῦ λαοῦ τὸ καρδικοτύπι
καὶ νὰ γῆνη προσφιλῆς.

Τώρα πλέον ἐρατός
καὶ παντοῦ προσκυνητός.

Τὼρ ἀνοίξετε τὰ μάτια νὰ τὸν ὄητε πῶς περνᾷ,
νὰ τὸν ὄητε πῶς μονάχος τὰς ἡμέρας κυβερνᾷ.

Ὁ Καλῆς πᾶ δὲν τρέμει,
τὸν δεσολογῶν Στρατό...
τὼρ ἀπέτητος τὸ γέμει
τῶν ἀλόγων τοῦ κρατοῦ.

Κί ἐγὼ σκοῖζω σ' θλους βάρδα
μ' ἀσπροκόκκινη κονκάρδα.
Βάρδα βάρδα νὰ περάσῃ
καὶ γελώντας νὰ κερδῇ
μ' ἀναμφικτὰ σαμπέτζα
τοῦ λαοῦ καὶ τὰ Ντοβλέτζα.

Τώρα δυνατὸ σ' τοὺς δρόμους
τὸνομά τοῦ διαλαλοῦν,
τὼρ σ' τῆς χαρᾶς τοῦ κόμου
τὴν εἰκόνα τοῦ πουλοῦν.

Τώρα Κλίκαὶ δὲν φηφᾷ
καὶ χαιρετισμούς τοῦ στέλλει,
τὼρα κί ἂν προσφί κί ἂν φᾶς
τὸν φωτογραφεῖσθαι σὰν θέλῃς;
κατὰ πρόσωπον ἔμπρός ἢ πλαγίως ἂν ὁ ἄρεση
ἀσκητὴ καὶ μὴ τὸ φᾶς.

Χαμῆδες μὲν, νύματα
καὶ προσκυνήματα.

Ὅπως σήμερα μεγάλη προσκυνήματος πομπή!..
τὼρ ἀνοίξετε μπαξίτες ὁ κυρίαρχος νὰ μπη.
Τὼρ ἄς τρέψῃ σ' τὸ Γιλδί ἕνας κί ἄλλος κουρελζάρης...
τί δὲν κάνει, Περικλή, τοῦ Συντάγματος ἡ χάρις.

Τώρα κόσμος πανταεὶ
σ' τὸ προσκυνῆμα καλεῖται,
τὼρα Συνταγματικοὶ
καὶ κυρίαρχοι πολλαί.

Τὶ παλμοὶ τί συγκινήσεις!..
νάτος ὁ σουλτάνος, νά...
ἔφριξαν λαοί, κί ἡ Δύσις
ἐμελέτησε καινά.

Πάει νὰ προσκυνήσῃ σ' τὸ Χαμηδὲ Τζαμί
ἐν δέξῃ καὶ τιμῇ,
κί ἀπέξω τόσο κόσμου τὸν προσκυνοῦν φυλαί,
κί ἐγὼ τὸν μεγαλύνω καπνίζων βαργιλέ.

Ζήτ' ὁ Χαμίτ ὁ Πατισῶς... διπλᾶς μετάνοιαι κάνω...
αὐτὸς δοξάζει τὸν Ἄλλᾶ κί ὁ κόσμος τὸν σουλτάνο.
Διαβαίνει κί ὁ Μπουρχανεδίν, τὸ προσφιλῆς παιδί
τοῦ κρατοῦ Καλῆς,
καὶ τόσοσ κόσμος σπᾶνχεται τριγύρω νὰ τὸ ὄη
κί ὄφονται γαῖρα ἔφη.

Ἦχουσ παντοῦ παιζες,
δριαβαίνου μεγαστᾶνες,
λογῆς λογῆς ἀμέτζα,
καὶ ἄμμου σὲ μετᾶτζα
χανουμλερι νταρτᾶναις
καὶ Βαληδὲ σουλτᾶναις.

Θαρρῶ πῶς μοῦ μιλῶν
καὶ πηλαλῶ κοντά,
θαρρῶ πῶς μὲ καλοῦν
σ' τὸν μουσαφίρ-ὄντα.

Ἄθᾶνατα κομμάτζα
μὲ φρόδα καὶ μὲ μάτζα,
ἐταξομένη γιὰ Παλάτζα...
χιλιμντρέζου κί ἄτζα,
κί ἐπάνω τῶν ἰσπίς
κρατοῦν ἀκρεπτεῖς
ρομφαῖαν ἀστραπῆς.

Ποῖα πλάσις χρυσοῖ!..
σπρωξ' ἐγὼ, σπρωξε σύ...
Χαμηδὲ Τζαμισο!..
γμοασῆ, γμοασῆ.

Ὅποιος ἰβρός
εὐδῆς κί ἄδρῶς
ἐκ τόσοσ μετώπων
ποικίλων ἀνθρώπων,
μικρῶν καὶ μεγάλων,
φρονίμων κί ἑβᾶλλον.

Ὁ σουλτάνος γυρίζει
δοξαστὸς σ' τὸ Παλ ἄνι,
κί ὁ λαὸς τὸν γνωρίζει
καὶ τοῦ λέει: σπολλάτζη.

Καὶ οἱ φύλα καὶ φυλᾶς ἔκρα βασιλεῦ ἴσότης,
κί ἑλευθέρως καθεμὲ τρέχει νᾶδρη τὸ χρυσὸ τῆς.
Καὶ σ' ἐμὲ τὸν Φασούλη
τόπο κάνονε νὰ κάτσο,
κί ὁ Τζελαλ Πασοῦς φιλεῖ
κάποιν ποῦ πουλοῦσε γιάτσο.

Βλέπει καὶ τρανὸ Πασοῦ
βουτημένο σ' τὸ χρυσὸ
μὲ Μπεζήδες νὰ φιλέται.